

Kerstmis 2012 - Homilie - Carlos Desoete

Breek uw hoofd niet met de vraag of dat kerstverhaal allemaal echt gebeurd is. Lucas is geen Rudi Vranckx die een getrouw relaas van de feiten moet geven, waarbij alle bronnen en elk feit gecheckt zijn. Lucas brengt geen verslag van feiten, maar een verhaal en doorheen het verhaal een boodschap waar zijn gemeenschap kan van leven

Je moet dus verder kijken dan de feiten. Want Lucas' verhaal is er een voor alle tijden, ook voor vandaag

En zijn verhaal begint met keizer Augustus. De naam betekent: de verhevene, zo iemand die heerst als een god in den hoge, en die eist dat mensen hem goddelijke eer brengen en dus wierook voor hem branden. Hij laat zich doorgaan als de grote vredebrenger: de pax romana heeft hij gevestigd in heel het Romeinse rijk op dat ene principe: verdeel en heers. Augustus houdt een volkstelling, om te zien hoe groot zijn macht is en zijn rijkdom.

Keizer Augustus is van alle tijden, dus ook van vandaag. Hij heeft alleen andere namen gekregen, maar nog altijd berekent hij zijn macht, en kijkt hoe hij mensen kan gebruiken, hoe hij wetten naar zijn hand kan zetten, hoe hij wetten kan ontwijken om omzeilen

Augustus van vandaag komt dagelijks in het nieuws. Hij is het wereldnieuws. Zijn woord weegt zwaar, zijn wil is wet, men kijkt naar hem op...

Maar in ons kerstverhaal speelt hij niet mee. Hij heeft zelfs geen figurantenrolletje. Hij is alleen decor, achtergrond...

Lucas vertelt van mensen die geteld worden en niet meetellen, maar tegen beter weten in de hoop wakker houden bij elkaar dat het leven beter kan en moet worden. Of om het met die woorden van Miek en Roel te zeggen: "er moet iemand komen die alles bevrijdt."

Dat hebben ze van de profeten, die hebben dat al eeuwen gezegd: God zal u niet loslaten, Hij zal komen... Dat geeft hoop en die hoop houden ze sinds eeuwen wakker bij elkaar: er komt iemand die bevrijding zal brengen, die een einde zal maken aan die Romeinse bezetting en een nieuwe heerschappij van godswege vestigen: een nieuw samenleven getekend niet door verdeel en heers, maar door vrede, vrijheid, rechtvaardigheid, welzijn voor allen.

Die mensen zijn van alle tijden. Ook van vandaag. Zij zien nog altijd uit naar iemand die orde op zaken stelt, naar een sterke leider die een tegenmacht vormt en die welvaart en vrede zal brengen... Uitzien naar een sterke leider, naar een tegenmacht... Egypte en de Arabische landen leren ons hoe gevaarlijk dat is. Net zoals wij het meemaakten in de periode tussen de 2 oorlogen. Van macht naar

tegenmacht kom je geen stap vooruit. Maar de droom is taai : het leven kan beter, moet beter.

Lucas vertelt niet van een nieuwe machtige leider, maar van een kind in een stal, een arm mensenkind. Wij kijken ernaar, al eeuwenlang, wij zingen ervan, wij zijn erdoor vertederd. Kerstmis is een feest van vertedering, maar de werkelijkheid is anders: het is pure vernedering. Je wacht op een held, en er komt een kind in de grootste miserie. Een miseriekind dat niets te zeggen heeft, dat niets heeft, niets kan, waaruit alleen de vraag klinkt: mag ik er zijn, zorg voor mij, heb mij lief...

Het is alsof Lucas wil zeggen: mensen, maak je geen illusies. Vrede komt niet van boven, maar ze ligt in uw handen, zij is uw verantwoordelijkheid. En bevrijding komt niet van buiten, maar begint van binnen in het diepste van jezelf.

Van dat kind, dat arm miseriekind, zegt het evangelie: hier gebeurt God, hier is God geboren. Probeer dat maar te geloven. Het is gemakkelijk naar een kind te kijken, en je te laten vertederen. Maar het is veel moeilijker om te geloven in wat de engelen zongen: dat God hier aan het gebeuren is. Dat zo'n arm kind geboorte van God is. Zoals het 33 jaar later gemakkelijk is om te kijken naar iemand die sterft aan het kruis, en door medelijden bewogen te worden, maar het veel moeilijker is om te geloven wat de apostelen daags nadien zegden: Hij leeft...

Dat Kind is van alle tijden. Ook van vandaag. Ik zag het in het nieuws op TV: dat kind in de kampen van Syrische vluchtelingen in Jordanië, waarbij de moeder zei dat er geen melk was en geen voorzieningen. Ik dacht: God die schreit om melk, om liefde. Hier wordt God in de steek gelaten, zijn liefde gebombardeerd

Dat kind is van alle tijden
het is die kleine verdoken zorg van onze ziekenzorgers
het is die niet meegetelde inzet in parochie
het is die solidariteit gezien bij WZZ en welzijnschakels
het is die kleine verbondenheid die we mochten ervaren in de vele activiteiten rond 100 jaar Sint-Baafs.

Dat kind zijn wij: de mens die wij tot nu toe geworden zijn...
Wij die ons misschien sterk voordoen,
maar van binnen zo broos en kwetsbaar zijn
en weten dat wij aangewezen zijn
op liefde, vergeving, begrip van anderen.
Wij die zelf aan die liefde handen en voeten geven
en vertalen in die ene zin, die goddelijke naam: Ik ben er voor u.
In de kleine machteloze hulpeloze mens die wij zijn
daar wordt God geboren.

Zalig kerstfeest. - Carlos Desoete

